

W dacie zdarzenia, tj. 17 lipca 2008 r., art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym regulował kwestie związane z usuwaniem i przechowywaniem pojazdów, jednak tylko w zakresie ściśle z usunięciem pojazdu związanym. Przepis ten bowiem wskazywał przypadki, których zaistnienie skutkowało usunięciem pojazdu, organy i jednostki właściwe do wydania decyzji o usunięciu pojazdu, a także zadania starosty i przesłanki jakimi powinien się ten organ kierować, wyznaczając jednostki do prowadzenia parkingów strzeżonych.

Art. 130a przewidywał w ust. 1 i ust. 2, że usunięcie pojazdu z drogi następuje na koszt właściciela, a także, że za pojazd umieszczony na parkingu powinna być wniesiona opłata za usunięcie i przechowanie - ust. 5c, zaś wysokość tych opłat ustala rada powiatu - ust. 6, jednak nie przewidywał, iż starosta może wydać decyzję o ustaleniu kosztów za usunięcie i przechowywanie pojazdu. Przepis ten - art. 130a nie mógł zatem stanowić podstawy do prowadzenia przez starostę postępowania o ustalenie kosztów i wydanie decyzji w tym przedmiocie.

Stan ten zmieniła nowelizacja Prawa o ruchu drogowym, dokonana ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 152, poz. 1018 z późn. zm.), "ustawa nowelizująca", która weszła w życie 4 września 2010 r. Do art. 130a został dodany m.in. ust. 10h, który przewiduje, że koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu, powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania, ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, a decyzję o zapłacie tych kosztów wydaje starosta. Dopiero zatem od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej starosta został upoważniony do wydawania decyzji o kosztach.

Ustawa nowelizująca zawiera przepisy intertemporalne, z których tylko art. 13 dotyczy kwestii kosztów przechowywania pojazdów. Kosztami za przechowywanie został obciążony Skarb Państwa, na rzecz którego, z mocy prawa, przechodziła własność usuniętego z drogi pojazdu, po upływie 6 miesięcy od dnia usunięcia, na podstawie art. 130a ust. 10, który został wyeliminowany od dnia 11 czerwca 2009 r., na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 3 czerwca 2008 r. Jednak art. 13 dotyczy tylko pojazdów, których 6-miesięczny termin od dnia usunięcia upływał w dniu od 11 czerwca 2009 r. do 4 września 2010 r. Przepis ten nie daje podstawy do wydania decyzji w kwestii ustalenia kosztów właścicielowi pojazdu, będącemu nim w dniu wydania decyzji o usunięciu.

Podstawy takiej, tj. wydania decyzji za okres sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, nie dają także pozostałe przepisy przejściowe, w tym art. 11 i art. 12, wskazane w skardze kasacyjnej. Przepisy te bowiem dotyczą kwestii postępowania w sprawie przejęcia, nieodebranych z parkingów, pojazdów na rzecz Skarbu Państwa, a regulacje te były skutkiem wyeliminowania art. 130a ust. 10, o czym mowa wyżej i wprowadzenia nowego unormowania co do przepadku pojazdów, zgodnego z ww. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 3 czerwca 2009 r. P 4/06.

Zasadnie zatem Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, że dopiero od 4 września 2010 r., tj. wejścia w życie art. 130a ust. 10h Prawa o ruchu drogowym, Starosta Powiatu zyskał podstawę prawną do wydania decyzji obciążającej kosztami, o których mowa w tym przepisie, za okres do zakończenia postępowania. Ustalenie kosztów za okres od 17 lipca 2008 r. - usunięcie motocykla z drogi - do 22 stycznia 2009 r. - przepadek z mocy prawa na rzecz Skarbu Państwa - nie miało podstawy prawnej, bowiem prawo nie może działać wstecz. Wydanie decyzji bez podstawy prawnej jest wadą kwalifikowaną, wskazaną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Art. 130a usuwnie pojazdu - koszty - wyrok NSA

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: sobota, 01, kwiecień 2017 10:01

Marcin Maksymiuk

Odsłony: 5213

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2016 r. (I OSK 3254/14).

Źródło: [CBOSA](#)